

Uzaya Çıkamayanlar Denize Açılsın!



Kibir şeytandan gelir. Bazı insanların zenginlikleri, makam ve şöhretleri, yürürken çenelerinin de yükselmesine neden olur. Bazıları da, zaman içinde farkında olmadan kibir abidelerine dönüşür. Bu tür insanlara karşı Rabbimiz: *“Yeryüzünde böbürlenerek dolaşma. Çünkü sen (ağırlık ve azametle) ne yeri yarabilir ne de dağlarla ululuk yarışına girebilirsin.”* (İsra-37) şeklinde ihtar ediyor.

Kibir hastalığına yakalananların kendilerine gelmeleri için, uzaydan nasıl görüneceklerini düşünmeleri tavsiye edilir. Alemde ne kadar az yer kapladıkları, aslında ne kadar aciz ve sınırlı oldukları anlaşılabilir diye. Mesela uçağa bindiğimizde, yerdeki insanların gözle seçilemez hale geldiğini, varlığıyla övünülen bina ve arabaların, ne kadar küçük ve çelimsiz görüldüğünü fark edebiliyoruz.

Alıştığımız görüntüler zamanla sıradanlaşıp, etkisini yitirebiliyor. Bu durumda şuurlu körlüğü

başlıyor. Uçağa binmenin de etkisi bir süre sonra kayboluyor. Şayet uzaya çıkabilmiş olsaydık, acziyetimizin dehşetli derinliğini çok daha iyi görebilirdik.

Aslında, farkındalığın boyutunu ve etkisini hissetmek için aynı anda bir kaç duyu ve duyguyu da yaşamamız gerekir. Mesela, araç içindeyken saatte 100 km hızla bile gitseniz ciddi bir heyecan duymazsınız. Çünkü korunaklı oturduğunuz için arabayı hissedersiniz ve camdan dışarıyı izlersiniz. Ama üstü açık bir araçla, rüzgarlı hava ile bedeniniz bütünleşerek giderseniz, 100 km hız sizi çok rahatsız edebilir. Üstü açık araçta 50 km hızla gitmeniz, normal araba içinde 100 km ile gitmenizden daha heyecanlı olabilir. Çünkü rüzgarı, hızın ve havanın basıncını doğrudan yaşar ve hissedersiniz. 7 Boyutlu sinema gösterimleri de bu yüzden daha etkili ve eğlenceli olurlar.

Aczini ve haddini bilmek isteyenleri denize açılmaya davet ediyorum. Tabii ki yüzmeyi öğrenmeniz ve bazı tedbirleri de almanız şartıyla! Benim rahatça denize açılabilmem için, yaklaşık 2 yıl kapalı havuza düzenli giderek eğitim almam ve kondisyonumu yükseltmem gerekti. Geçtiğimiz yıldan itibaren, çok şükür deniz fobimi de yenerek; Van Gölünde, Tatvan'daki Nemrut Dağı Krater Gölünde, Ege ve Marmara Denizinde yüzmenin zevkine ve heyecanına varmaya başladım.

Hava güzelse, akşam üzeri sahile gidiyor, kayalıkların üzerinde maske ve paletimi takarak kendimi usulca suya bırakıyorum. Büyük bir huzur ve güven duygusuyla. Çünkü, düzgün şekilde atlarsam zarar görmeyeceğimi, suyun beni sarmalayıp kaldıracağını ve hareketlerime uygun karşılık vereceğini biliyorum!

Kıyıda uzaklaştıkça kaderimle baş başa kaldığımı, güvendiğim insanların ve imkanların bir yerden sonra faydalarının dokunamayacağını hissediyorum.

Kendi kulaçlarımla ilerlemek, emeğimin karşılığında aldığım mesafeyi gösteriyor ve başarıma duygusunu tattırıyor.

Sakin ve düzenli nefes alıp vermeyi başardığımda, denizle birlikte yüzmenin ritmini yakaladığımda, kainatla uyumu sağladığımı düşünüyorum. Denizde özgürce yapabileceğim hareketler var. Ama sınırlarım da var. Dengeyi korumak, denize tabii olmak ve aslında teslim olmak zorundayım. Çırpınarak yenebileceğim bir şey değil. Gereksiz her bir çırpınış beni tüketiyor. Gücümü azaltıyor, sudaki süremi daraltıyor. Vaktimi ve enerjimi verimli

kullanmalıyım.

Kendimce küçük hedefler belirliyorum. Denizde avlanan bir balıkçı sandalı gibi. Etrafından dolaşmaya niyet ederek, başlıyorum kulaç atmaya. Niyetim bu olsa da, bazen durup bakmam gerekiyor. Yönüm doğru mu? Hedeften şaşmış mıyım? Hayatta böyle değil midir? Hedef koyup çalışırız ama, arada kontrol etmezsek menzilimiz şaşmış, yolumuz kaymış veya kaynaklarımız tükenmiş olabilir. Kafayı bazen sudan çıkarmazsam, sandala varmayı umarken kayalıklara gidebileceğimi, açık denizde alakasız bir yönde olabileceğimi öğrendim!

Hayat denizinde bazen yolumuzu kaybettiğimizi fark edemeyiz. Güvenilir dostlarla istişare edebilmek, böyle zamanlarda en güzel nimetler arasındadır.

Rabbimizden başka, her şeyin bir sınırı vardır. Sürpriz üzüntüler ve sıkıntılara düşmemek için, en başta kendi sınırlarımızı bilmek zorundayız. Denize açılırken, Adalar yönünde gittiğim her metrenin, aynı zamanda dönüş yolumun da olacağını bilmek ve enerjimi dengeli kullanmak zorundayım. Denize artistlik sökmez. Keyifle ama ölçüsüzce atılan her kulaç, dönüşte bir kabus yolculuğuna neden olabilir. Küçük panikler büyük belaları önleyebilir. Yeter ki sinyalleri doğru okumayı ve değerlendirmeyi iyi öğrenelim. Ben kaslarımdaki küçük sancılardan ve nefesimdeki ritm kaymalarından çözmeye başladım.

Deniz, neyi istiyorsak ona göre hazırlık yapmamız gerektiğini de iyi öğretiyor. Yüzerken çıplak elle sadece deniz anası yakalayabilir, midye veya deniz yıldızı toplayabilirim. Balık avlamak için olta veya zıpkın takımına ihtiyacım olduğu kesin. Çıplak elle kefal balığı yakalayacağını iddia edenler, haddini bilmeyen kişilerdir. Bu kişileri aynı şartlarda işe alanlar da, ehliyet ve liyakat düşmanı yöneticiler olabilir ancak.

Yüzerken tek başına kalırsınız. Nefis muhasebesi yapmak ve düşünmek için mükemmel bir ortamdır. Rabbimize teslim olarak, onun kurallarına uyarak yüzeyde kalabilirsiniz. Cüz-i irade gibi, cüz-i kuvvetinizle, ancak belirli bir derinliğe inebilirsiniz. Nefesiniz ve gücünüz sınırınız olur. Dikkatli olursanız, deniz sizi sahile ve selamete ulaştırabilir. Aksi takdirde gücünüzü tüketen, nefesinizi kesen ve nihayetinde canınızı alan katiliniz de olabilir. Dünya hayatı da böyle değil midir? Kulluk imtihanımızı başarıyla verebilirsek, inşAllah Cennet Ehline karışanlardan olacağız. Başaramazsak, kendi Cehennem ateşini dünyadan götüren bedbahtlardan olma zilleti de var!

Rabbimiz, bizleri nefsimizi ve ehlimizi (ailemizi) Cehennem azabından koruyabilenlerden eylesin. Amin...